Predikan Mikaelskyrkan i Ryd 200410 Långfredag Mt 27:32-56 i coronatid

Lidandet pågår runt omkring oss. Det har varit en märklig fastetid, då vi fått avstå mycket av det som var självklart för oss nyss. Världen håller andan, inför det faktum att viruset som lamslagit stora delar av vårt samhälle kommer att bryta sig in i sammanhang, befolkningsgrupper, städer och flyktingläger där det mest basala saknas. Där det inte finns vatten att tvätta sina händer med och inte en möjlighet att hålla två meters avstånd. Där det saknas respiratorer och oddsen att överleva en allvarligare infektion är usla. Korset handlar om nu, lika mycket som om då. I den kristna tron samlas vi runt det och försöker ta in nuet, samlar tillsammans mod, för att leva vidare, ändå.

Vid foten av Jesu kors, eller lite på avstånd, står hans närmaste. De som älskar honom. De stannar och försöker förstå, för att kunna berätta för världen om den Gud som inte nöjer sig med att sitta i himlen och vänta på folk, utan som klättrar ner, för att vara nära. De står vid en slutstation efter en resa av förnedring och tortyr, med längtan efter liv. Som folk söker sig samman efter katastrofen för att samla kraft på nytt. Herre, till vem skulle vi gå? hade Petrus frågat tidigare. För, för dem som älskar finns inget alternativ. Det finns ju ingen annanstans att vara, än där han är. Det finns inget annat att göra, än att stanna. Fast lidandet når sin kulmen. Fast mörkret ser ut att segra.

Försvarslös och upphängd på grund av det som är mänskligheten, befinner sig Jesus Guds son på botten. Och där, strax innan det tar slut, sker det märkliga att Gud överger sig själv. Sonen ropar på sin Far, men det är bara tyst. Tills jorden börjar skaka, och klipporna plötsligt rämnar. Och det som skiljer människa från Gud, förhänget i templet, brister. Helt och hållet, ända ner till botten. Uppdraget var hans, att leva som vi och att dö som en av oss. Och nu är det fullgjort. Från detta ögonblick är ingen längre ensam, från denna stund är han med, i varje lidande, i varje sorg och i varje tröstlös stund av ångest. Långfredagen berättar för oss, nu precis som då, att korset bär budskapet om närvaro. En kärlek som är gränslös och en Herre och vän, som inte lämnar. Som stannar, också när lidande är allt som är.